

NORWEGIAN A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
NORVÉGIEN A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
NORUEGO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Tuesday 21 May 2002 (afternoon)
Mardi 21 mai 2002 (après-midi)
Martes 21 de mayo de 2002 (tarde)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- The Bokmål version is followed by the Nynorsk version.
- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Choose either the Bokmål version or the Nynorsk version.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- La version en Bokmål est suivie de la version en Nynorsk.
- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Choisir ou la version en Bokmål ou la version en Nynorsk.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- La versión en Bokmål es seguida por la versión en Nynorsk.
- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Elija la versión en Bokmål o la versión en Nynorsk.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

NORWEGIAN A1 – BOKMÅL VERSION
NORVÉGIEN A1 – VERSION EN BOKMÅL
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN BOKMÅL

Skriv en kommentar til EN av de følgende tekstene:

1. (a)

Over grensa

Her i Mexico er det ikkje sosialt akseptert at unge damer dreg på lengre bilturar åleine. Når vi etter feriane reiser tilbake til universitetet i Statane for å halda fram med studiane våre der, er difor privatsjåføren til Alicia alltid med i bilen til vi kjem til Yuma på grensa mellom Mexico og California. Heilt til nyleg har det vore gamle Ignacio som har køyrt oss, men i det siste er han blitt så usikker bak rattet at pappa til Alicia ikkje våga å sleppa oss av garde med han lenger. Den nye privatsjåføren heitte José og hadde til nyleg gått ærend på kontoret til far til Alicia, som driv ei importforretning for bilar i Mexico City. José var ung, berre eit par og tjue, liten av vekst, men med blondt, nesten gult hår. Svært lite meksikansk med andre ord, også i det at han var fāmælt og sjeldan sa noko utan å vera spurd. Det uttrykkslause andletet hans var likevel vakkert på ein særeigen måte, det meinte både Alicia og eg.

José venta på oss utanfor flyplassen i Mexico City med ein Cadillac då Alicia og eg kom attende frå juleferien i Acapulco. Han var kledd i den heilsvarte uniforma som pappa til Alicia kravde at sjåførane hans alltid skulle bera når dei var i teneste. Vi rekna som vanleg med å bruka fem dagar på turen til universitetet, tre dagar frå Mexico City til grensa, og så to dagar utan sjåfør på den andre sida av grensa. Det var sol over dei fattige forstadene då vi køyrde ut av byen, og det gode veret heldt seg under heile turen opp gjennom det brune, traumatiske landskapet som vi etter kvart kjende så godt. Det einaste dramatiske på turen hende då vi stoppa undervegs for å eta middag på ein restaurant i Logroño. Eit par narkotikaseljarar må ha teke oss for dumme yanqui turistar (ikkje utan grunn, for især Alicia ser svært nordisk ut, og er det i røynda også, trass i det meksikanske passet) og freista å få oss til å ta med marihuana over grensa til Statane. Dei var svært forundra og gav seg med ein gong då vi avviste dei på feilfritt spansk, men ein kunne aldri vita om dei ikkje hadde fått plassert litt av stoffet i bilen likevel, og både Alicia og eg var urolege og nervøse då vi nærma oss tollen, så vi bad Joselito losa oss gjennom før han sette seg på bussen tilbake til Mexico City.

Tollundersøkinga var uvanleg streng, og både Alicia og eg sat med hjarta i halsen medan tollarane undersøkte bagasjen og bilen innvendig. Jamvel motoren tok dei til å skru på, men sette han heldigvis saman slik at han framleis ville starta, og til all lykke utan å finna noko ulovleg verken den eine eller den andre staden. Synleg letta bad Alicia José om å køyra til nærmaste busstasjon, og eg må tilstå at eg synest det var å ta altfor mykje omsyn til tenarane sine ønske, guten kunne utan vanskar spasert den korte vegen sjølv. Eg minnest at eg nett skulle til å fortelja Alicia at eg ikkje kunne dra saman med henne til beachen på torsdagsettermiddagane slik som i forrige semester på grunn av dei nye mystisismetimane mine med professor Petersen, då ho brått tok til å slå på ruta fram til førarsetet og ropa i mikrofonen som vi brukte til å gi sjåføren ordrar gjennom: - Pepe, kva er det du finn på? Dette er feil veg, du skulle ha svinga vestover i det siste krysset. Men sjåføren lest ikkje merka bankinga på ruta og ropa våre gjennom mikrofonen, han berre stirte beint framfor seg og let bilen auka farten med eit kraftig rykk. Ropa våre og slaga på glasrutene for å få folk til å sjå kva som gjekk føre seg vart veikare og veikare, og sidan vi køyrde ut av byen har vi vore åleine og landskapet det same omkring oss: ein uendeleg ørken som berre vert endra av dei forskjellige fasettane av lys og skugge som sola og mørkret kastar over han etter kvart som dagane går. Alicia og eg har for lenge sidan slutta å slå på glasrutene og skrika gjennom mikrofonen. Vi sit i kvar vårt hjørne av baksetet og stirer lik mannen ved rattet urørleg framover den endelause og snorbeine motorvegen som rullar oss uskifteleg i møte.

Fra *Den hemmelege jubel* (1970) av Kjartan Fløgstad

- Hva slags forhold er det mellom personene i dette stykket? Hvordan gjør forfatteren deg klar over disse forholdene?
- Hvilke inntrykk får du av den sosiale sammenhengen, og hvordan blir dette presentert?
- Kommenter forfatterens bruk av språk og stil.

1. (b)

Mobil

Enten det er tiden som har taket på deg
eller det er du som har taket på tiden
så slipp ikke taket på din mobiltelefon
Ring dine venner og be dem fortelle deg
5 hvem du er, ustoppelig, om og om igjen
Ring deretter hjem til din telefonsvarer
og hør din egen stemme spørre hvor du er
Ring feilmeldingen og si at du ikke vet
hvem du er, ring dine fiender og få dine
10 verste anelser om deg selv bekreftet
Ring din egen død og hør om du ennu lever
Ring dine forgjengere, forklar dem hvorfor
de ikke er født, ring dine etterkommere
de er allerede døde, lagt på harddisk
15 Telefonen din ringer, det er ditt hjerte
som spør om du er hjemme, ring din tapte
barndom og spør om du er funnet, ring
ditt siste håp og hør din egen nekrolog
Ring dine venner igjen, be dem lovprise
20 deg en gang til. Ring deretter et nummer
tre verdener bortenfor denne, slipp endelig
ikke taket på ditt mobilhjerte, ring
din egen uskyld, feil nummer, prøv igjen

Fra *Nattmaskin, Dikt 1998* av Stein Mehren

- Presenter det du anser for å være et hovedtema i dette diktet. Hvordan presenterer dikteren dette temaet for leseren?
 - Beskriv oppbyggingen av diktet. Hva oppnår dikteren ved valg av ord og stil?
 - Hvilken respons og hvilke personlige tanker vekker dette diktet i *deg*?
-

NORWEGIAN A1 – NYNORSK VERSION
NORVÉGIEN A1 – VERSION EN NYNORSK
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN NYNORSK

Skriv ein kommentar til EIN av dei følgjande tekstane:

1. (a)

Over grensa

Her i Mexico er det ikkje sosialt akseptert at unge damer dreg på lengre bilturar åleine. Når vi etter feriane reiser tilbake til universitetet i Statane for å halda fram med studiane våre der, er difor privatsjåføren til Alicia alltid med i bilen til vi kjem til Yuma på grensa mellom Mexico og California. Heilt til nyleg har det vore gamle Ignacio som har køyrt oss, men i det siste er han blitt så usikker bak rattet at pappa til Alicia ikkje våga å sleppa oss av garde med han lenger. Den nye privatsjåføren heitte José og hadde til nyleg gått ærend på kontoret til far til Alicia, som driv ei importforretning for bilar i Mexico City. José var ung, berre eit par og tjue, liten av vekst, men med blondt, nesten gult hår. Svært lite meksikansk med andre ord, også i det at han var fāmælt og sjeldan sa noko utan å vera spurd. Det uttrykkslause andletet hans var likevel vakkert på ein særeigen måte, det meinte både Alicia og eg.

José venta på oss utanfor flyplassen i Mexico City med ein Cadillac då Alicia og eg kom attende frå juleferien i Acapulco. Han var kledd i den heilsvarte uniforma som pappa til Alicia kravde at sjåførane hans alltid skulle bera når dei var i teneste. Vi rekna som vanleg med å bruka fem dagar på turen til universitetet, tre dagar frå Mexico City til grensa, og så to dagar utan sjåfør på den andre sida av grensa. Det var sol over dei fattige forstadene då vi køyrde ut av byen, og det gode veret heldt seg under heile turen opp gjennom det brune, traumatiske landskapet som vi etter kvart kjende så godt. Det einaste dramatiske på turen hende då vi stoppa undervegs for å eta middag på ein restaurant i Logroño. Eit par narkotikaseljarar må ha teke oss for dumme yanqui turistar (ikkje utan grunn, for især Alicia ser svært nordisk ut, og er det i røynda også, trass i det meksikanske passet) og freista å få oss til å ta med marihuana over grensa til Statane. Dei var svært forundra og gav seg med ein gong då vi avviste dei på feilfritt spansk, men ein kunne aldri vita om dei ikkje hadde fått plassert litt av stoffet i bilen likevel, og både Alicia og eg var urolege og nervøse då vi nærma oss tollen, så vi bad Joselito losa oss gjennom før han sette seg på bussen tilbake til Mexico City.

Tollundersøkinga var uvanleg streng, og både Alicia og eg sat med hjarta i halsen medan tollarane undersøkte bagasjen og bilen innvendig. Jamvel motoren tok dei til å skru på, men sette han heldigvis saman slik at han framleis ville starta, og til all lykke utan å finna noko ulovleg verken den eine eller den andre staden. Synleg letta bad Alicia José om å køyra til nærmaste busstasjon, og eg må tilstå at eg synest det var å ta altfor mykje omsyn til tenarane sine ønske, guten kunne utan vanskar spasert den korte vegen sjølv. Eg minnest at eg nett skulle til å fortelja Alicia at eg ikkje kunne dra saman med henne til beachen på torsdagsettermiddagane slik som i forrige semester på grunn av dei nye mystisismetimane mine med professor Petersen, då ho brått tok til å slå på ruta fram til førarsetet og ropa i mikrofonen som vi brukte til å gi sjåføren ordrar gjennom: - Pepe, kva er det du finn på? Dette er feil veg, du skulle ha svinga vestover i det siste krysset. Men sjåføren lest ikkje merka bankinga på ruta og ropa våre gjennom mikrofonen, han berre stirte beint framfor seg og let bilen auka farten med eit kraftig rykk. Ropa våre og slaga på glasrutene for å få folk til å sjå kva som gjekk føre seg vart veikare og veikare, og sidan vi køyrde ut av byen har vi vore åleine og landskapet det same omkring oss: ein uendeleg ørken som berre vert endra av dei forskjellige fasettane av lys og skugge som sola og mørkret kastar over han etter kvart som dagane går. Alicia og eg har for lenge sidan slutta å slå på glasrutene og skrika gjennom mikrofonen. Vi sit i kvar vårt hjørne av baksetet og stirer lik mannen ved rattet urørleg framover den endelause og snorbeine motorvegen som rullar oss uskifteleg i møte.

Frå *Den hemmelege jubel* (1970) av Kjartan Fløgstad

- Kva slag forhold er det mellom personane i dette stykket? Korleis gjer forfattaren deg klar over desse forholda?
- Kva for inntrykk får du av den sosiale samanhengen, og korleis vert dette presentert?
- Kommenter språkbruken og stilen til forfattaren.

1. (b)

Mobil

Enten det er tiden som har taket på deg
eller det er du som har taket på tiden
så slipp ikke taket på din mobiltelefon
Ring dine venner og be dem fortelle deg
5 hvem du er, ustoppelig, om og om igjen
Ring deretter hjem til din telefonsvarer
og hør din egen stemme spørre hvor du er
Ring feilmeldingen og si at du ikke vet
hvem du er, ring dine fiender og få dine
10 verste anelser om deg selv bekreftet
Ring din egen død og hør om du ennu lever
Ring dine forgjengere, forklar dem hvorfor
de ikke er født, ring dine etterkommere
de er allerede døde, lagt på harddisk
15 Telefonen din ringer, det er ditt hjerte
som spør om du er hjemme, ring din tapte
barndom og spør om du er funnet, ring
ditt siste håp og hør din egen nekrolog
Ring dine venner igjen, be dem lovprise
20 deg en gang til. Ring deretter et nummer
tre verdener bortenfor denne, slipp endelig
ikke taket på ditt mobilhjerne, ring
din egen uskyld, feil nummer, prøv igjen

Frå *Nattmaskin*, *Dikt 1998* av Stein Mehren

- Presenter det du held for å vere eit hovudtema i dette diktet. Korleis presenterer diktaren dette temaet for lesaren?
- Gjer greie for oppbygginga av diktet. Kva oppnår diktaren ved val av ord og stil?
- Kva for ein respons og kva for nokre personlege tankar vekker dette diktet i *deg*?